

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΤΟΥ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ»

*Οι άρρώστοι του «Ευαγγελισμού», οί πολυπικραμμένοι,
Λένε πώς ένας άγγελος με κάτασπρα φτερά,
Είς τὸ ἠμέρι τ' άχαρο, τὸ πορευμένο ἔμπαιρει
Φῶς ἔς τὸ σκοτάδι ἀπύθρονας, ἐλπίδα καὶ χαρά.*

*Μὲ οὐράνιο βλέμμα, ἐσπλαγχνικὸ μετράει κάθε κλινάρι·
Καὶ λένε, ὅπου τὸ χέρι του ἐγγίξῃ καὶ σταθῆ,
Διαδνέτ' ὁ πόνος, σβένεται ἀπ' τ' άρρωστο κορφάρι,
Καὶ τ' άγγελπρο τὸ βλέφαρο ἔς ἔπρο γλυκὸ σφαλεῖ.*

* *
*

— «Ποῖος τάχα ἐπέρασε ἀπὸ σιμά μου,
Ποῦ ἀγγελολοκάμωτη εἶχε μορφή;
Ποῦ ῥθε κ' ἐσχόρπισε 'ς τὴ σκοτεινιά μου
Γλυκειά, παράδεισος φεγγβολή;

Ἦλθε, μοῦ ἔμυρωσε τὸ προσκεφάλι,
Καὶ μέσ' 'ς τὸ στῆθος μου τὸ παγερό,
Μία ρέαν αἰσθάνθηκα καρδιά νὰ πάλλῃ,
Γλυκὸν ἀγροίκησα ζωῆς παλμό.

Τὸ φῶς, ποῦ 'σχόρπισε 'ς τὸ πέρασιμά του,
Φέγγει 'ς τὴ νύχτα μου τὴ σκοτεινή·
Ἀκόμα ὀσφρατρυνμαι τὴν εὐωδιά του,
Τὴ μυρωμένη του, γλυκειά προή.

Ποῖος εἶρε, πάφερε, ποῖος τάχα φέρει
'Στ' ἀργυπνο μάτι μου ἔπνο γλυκό;
Ποῦ 'ς τῆς φτερούγαις του, φέγγωρτας, πέρνει
Τοῦ ἀγρίου τοῦ πόρου μου τὸ στεναγμό;

Τὸν εἶδα! . . . ἔστρεψε 'ς ἐμὲ τὸ βλέμμα·
Ζωὴ μοῦ ἔβυσησε μέσ' 'ς τὴν καρδιά. . .
Ἄχ, δὲν εἶν' ὄνειρο, δὲν εἶρε ψέμμα·
Τὸν εἶδα! ἐστάθηκε ἐδῶ σιμά!

Μὲ πόρο ἀγροίκησε τὰ βάσαρά μου,
Τὸ μάτι ἀσήκωσε 'ς τὸν οὐρανό·
Ἴσως ἰδέονται γιὰ τὴν υἱειά μου . . .
Ἄπλωσ' ἐπάρω μου τὸ θεῖο φτερό.

Ἦλθε κ' ἐσίμοσε τ' ἄχαρο στῶμα·
Ἄστραψε γύρω μου ἡ θεία μορφή,
Καὶ τὸ ροδόπλαστο, γλυκό του στόμα
«Θάρρος» ἐπρόφερε «κ' ὑπομονή.»

Ἦ, ναι! μοῦ ἔμιλησε . . . γύρω 'ς τ' αὐτιά μου
Ἦχοῦν τὰ λόγια του μελωδικά·
Τ' ἀκούω νὰ χύνονται 'ς τὰ σωθικά μου
Ἦὰ μιὰ ξανάσαι, 'σὰ μία δροσιά.

Κι' ὅταν τὸ χεῖλο του μοῦ λέγῃ «θάρος»,
 Λέξι, ποῦ μέσα της κρύβει ζωή·
 Ἀπὸ τὸ πλάγι μου μακραίνει ὁ χάρος,
 Κ' ἄγρυπνος στέκεται κι' ἀκαρτερεῖ.

᾽Ω, ναί! μοῦ ἔμιλησε . . . ἦλθε, τὸν εἶδα!
 Τὸ οὐράνιο βλέμμα του, κάθε ποῦ ἰδῶ,
 Μέσα 'ς τὴ νύχτα μου χαράζ' ἢ ἐλπίδα,
 Λογιάζω, αἰσθάνομαι πῶς ξαραζῶ!

Ποιὸς τάχα ἐπέρσε ἀπὸ σιμά μου,
 Ποῦ ἀγγελοκάμωτη εἶχε μορφή;
 Ποῦρθε κ' ἐσκόρπισε 'ς τὴ σκοτεινιά μου
 Γλυκεῖα παράδεισος φεγγοβολή; * »

Ἐσὺ ³σαι ἐκεῖνος ὁ ἀγγελος, Κυρὰ χαριτωμένη·
 Δόξα, στολίδι ἀτίμητο τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ·
 Ἐσὺ ³σαι ἐκεῖνος ὁ ἀγγελος, Γυναιῖα εὐλογημένη,
 Ἄγρυπνη μάρα, ἀκούραστη τ' ἀρρώστον, τ' ὄργαροῦ.

Χαράστον, ποῦ τὴ ζωὴ 'ς τὸν ἴσχιό Σου ἀρακτῆσῃ·
 Δὲ θὰ φοβᾶται θάνατο ἐμπρὸς του πιά νὰ ἰδῇ.
 Τὸ μυρωμένο χνῶτο Σου καιρούριο θὰ φουσησῇ,
 Οὐράνιο πνεῦμα, ἀθάνατη 'ς τὰ στήθια του προή.

Κι' ἀρίσως 'ς τὴ φιλάνθρωπη, τὴ σπλαχνικὴ Σου πάλη
 Μὲ τῆς ζωῆς τὸν ἄσπλαγχο, ἐπιβουλον ἐχθρό,
 Ὅμπρὸς εἰς μίαν ἀνώτερη, μίᾳ δύναμι μεγάλῃ
 Νὰ ρικηθῇ τὸ χέρι Σου ἕψηλάθε εἶρε γραφτό.

Χαράστον, ποῦ 'ς τὸν ἴσχιό Σου τὰ μάτια του σφαλισῇ
 Κι' ὁποῦ γευθῇ 'ς τὸ δάκρυ Σου τὸ δειπνο τοῦ Χριστοῦ.
 Χαρὰ 'ς ἐκείνη τὴν ψυχὴ, ποῦ πρὶν τὴ γῆρ ἀφίση,
 Ξανοίξῃ μέσ' τὰ μάτια Σου τὸ δρόμο τ' οὐρανοῦ!

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

* Ὁ ἀναγνώστης εὐκόλως θ' ἀναγνωρίσῃ ἐν τῷ προστάτῃ ἀγγέλῳ τοῦ ἐν τῷ «Εὐαγγελισμῷ» νοσηλευομένου, τὴν σεπτὴν καὶ φιλάνθρωπον βασιλίσσαν τῶν Ἑλλήνων.